

Тъзи думи повторени гръмогласно и съ скръщанье съ жбъ по-ручавахъ са за страшното раздраженіе противъ египтянина и слѣдователно за истинното исповѣданіе на Калана въ полза на Главка, и Недія вече не са сумняваше никакъ; о, какъ тупаше сърцето ѝ! единственното щастіе на безоката състоеше въ спасеніето на младя момъкъ чрезъ нея, на момъкъ когото обичаше, когото обожаваше.

— Задоволна съмъ отъ колкото чухъ, рече Недія на жреца. Божійтъ промыслъ, който ма е довелъ до тукъ, ще отмахне съко друго препятствіе. Да, предосъщамъ че ще та освободиш. Потърпи и държай!

— Бъди обаче хитра и благоразумна, прекрасна чужденко! най-много са пази да не потърсишъ милосърдіе отъ Арбака, той е по-непреклоненъ и отъ канарата. Иди при Претора, кажи му което си узнала, сполучи за да стане обѣискъ въ този домъ, доведи съ тебе си войни и желъзари искусни, защото тѣзи ключелици сж неимовѣрни въки; но времето са минува, можъ да умрж отъ гладъ ако не бързашъ! върви, върви! . . . не, почакай! увы, колко страшна е самотата ми, тука въздухъ на гробъ . . . и скорпіи . . . увы! и блѣднѣтъ привидѣнія; о, не бѣгай, почакай!

— Тръба, особенно за спасеніето ти, да бързамъ, рече Недія, като са оплаши за ужаса на жреца и като искаше да са предаде свободно сама на мыслѣтъ си. Надѣждата имай за другаръ! Съ богомъ!

И тя тръгна като пащаше съ растворены ржѣ по стѣната до като стигна до вратата на подземеліето и намѣри пѣтя който водяше нагорѣ. Но като са спрѣ тамъ тя помисли че за по-голъма здравина трѣбаше да чака зората, когато еще спятъ сички и можеше да си отиди несъгледана. Тамъ слѣдователно като сѣдиж отъ ново броеие минутитъ която ѝ са виждахъ безкрайни. А радостта бѣ обладающата страсть на пламенната ѝ душа въ туй време. Главкъ са намѣрваше въ смъргна опасность и тя можеше вѣроятно да го спасе!

